

vodu, a nikoliv ode dne výzvy z 3. dubna 1929, která týkala se věci podstatně jiné, t. j. podání přiznání.

Námítky ty mohly by býti právně relevantní jenom tehdy, kdyby ustanovení § 27 prav., z něhož obě strany vycházejí, platilo i o promlčení práva trestati delikty v § 25 uvedené. Avšak § 27 prav., vydaný podle § 46 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb., stanoví toliko, že o promlčení d á v k y platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých. Toto speciální ustanovení, platící jen o promlčení d á v k y, nelze extensivně rozšiřovati i na promlčení trestnosti jednání a opominutí v § 25 uvedených. Jdou tedy mimo námítky stížnosti, zbudované na názoru, že i o promlčení trestnosti podle § 25 prav. platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých, a nemusil se jimi proto soud zabývat. Že by se právo úřadu ukládati pokuty podle § 25 dávk. prav. promlčovalo podle jiných předpisů o promlčení, stížnost nenamítá, a soud nemohl proto nař. rozhodnutí s tohoto hlediska přezkoumávati.

Č. 12.410.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Základem placení zvláštního vodného podle pravidel o vybírání zvláštního vodného v hlav. městě Praze na rok 1933 je skutečná spotřeba vody bez ohledu na to, použil-li jí odběratel pro svůj účel nebo měl-li z ní prospěch čili nic. Ze základu toho není vyloučena ani spotřeba vody, nastavší poruchou vodovodního vedení.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.978/36.)

V ě c: Dr. Kamil A. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. ledna 1934 o zvláštním vodném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním listem z 24. dubna 1933 předepsáno bylo Dru Kamilu A., jako vlastníku domu v Praze, vedle poplatku za vodoměr s daní z obratu i zvláštní vodné za 463 m³ vody za dobu od 25. února do 1. dubna 1933, a připojena poznámka odčítače »1. dubna chyba na vodovodě«.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání z tohoto platebního listu, jímž Dr. Kamil A. vzal v odpor předpis zvláštního vodného, v postupu instančním zamítl z těchto důvodů: St-l snaží se vykládati příslušná ustanovení pravidel o vybírání zvláštního vodného, pokud stanoví, že vodné platí se za vodu »skutečně vzatou« a dle velikosti »spotřeby«, způsobem, který by mluvil v jeho prospěch, jenž však nikterak neodpovídá smyslu a účelu normy, opravňující obec pražskou, aby vybírala zvláštní vodné za vodu s k u t ě č n ě odebranou z obecního vodovodu, ať odběr ten děl se vědomými činy majitele domu, resp. jeho uživatelů, nebo nastal v důsledku náhody, za kterou ručí vlastník věci. Proto nelze sdíleti názor st-lův, že povinnost konsumenta platiti zvláštní vodné předpokládá, že z odebrané vody musí míti někdo užitek, či že musí býti v něčím zájmu užita, zvláště když na podporu tohoto názoru není pozitivního předpisu. Pro právní posouzení této záležitosti je tedy zcela nerozhodna okolnost,

že na pozemku st-lově unikala z vodovodu potrubí voda bez jeho zavinění, aniž komu byla k užítu, ježto okolnost tuto nutno posuzovati výlučně pod zorným úhlem soukromoprávního rizika vlastnického, o němž stanoví § 1311 o. z. o., že nahodilá škoda postihuje toho, v jehož majetku nastala.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nss takto:

Podle § 2 odst. b) pravidel o vybírání zvláštního vodného v hlavním městě Praze, platných s povolením vlády pro rok 1933, platí se všeobecné vodné za vodu z veřejného vodovodu k jakémukoliv účelu skutečně vzatou, a to podle velikosti spotřeby, zjištěné v kubických metrech vodoměrem nebo odhadem (paušálem) rady městské. Stížnost tvrdí, že podle tohoto ustanovení je placení zvláštního vodného omezeno jen na odběr vody zvláště kvalifikovaný, t. j. na odběr vody spotřebované k nějakému účelu užítkovému, a že zvláštnímu vodnému nepodléhá voda uniklá do země, z níž majitel domu neměl prospěchu. Návoru tomu nemohl soud přisvědčiti. Citovaný § 2 odst. b) mluví o spotřebě vody k jakémukoliv účelu skutečně vzaté. Je tedy základem placení zvláštního vodného skutečná spotřeba vody bez ohledu na účel, k němuž byla spotřebována. Účel spotřeby vody má význam jen pro stanovení sazby prodejní ceny vody (§§ 3 a násl.). Ježto pak velikost spotřeby vody zjišťuje se zpravidla vodoměrem (§ 8 cit. prav.), dlužno míti za to, že zvláštní vodné platiti je v případech, kde se spotřeba vody zjišťuje vodoměrem, podle množství vody zjištěného vodoměrem, bez ohledu na to, použil-li ji odběratel pro svůj účel, nebo měl-li z ní prospěch čili nic. Nevylučuje tudíž předpis § 2 odst. b) prav. ze základu pro vyměření zvláštního vodného ani vodoměrem zjištěnou skutečnou spotřebu vody, nastavší poruchou vodovodního vedení. Souhlasně stanoví i § 28 vodovodního řádu, vydaného podle §§ 7 a 11 cit. prav., že měřítkem pro výměru vodného jsou obci zpravidla toliko údaje vodoměru, i že odběratel vody je povinen zaplatiti i vodu spotřebovanou bezúčelně nebo uniklou následkem vady domovního vodovodu.

Podle spisů správních bylo st-li zvláštní vodné vyměřeno na podkladě množství vody zjištěné vodoměrem. Ale pak je pro spornou otázku bez právního významu otázka, běží-li o náhodu, a kdo a za jakých okolností za ni podle obč. zákona odpovídá, a nemohl se soud proto zabývati námitkami, jež stížnost po této stránce vznáší.

Č. 12.411.

Samospráva obecní: * U místností podle § 5 vzorcových pravidel vl. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vl. nař. č. 15/1928 Sb. od všeobecného vodného osvobozených nebo z něho vyňatých je zvláštním vodným, které z místností je zapraviti, pouze rozdíl mezi kvotou celkové úplaty za spotřebovanou vodu, na dotyčné místnosti vypadající (§ 12/4 prav.), a částkou, rovnající se všeobecnému vodnému, jež by se jinak — nebýt zproštění podle § 5 — z místností těch platilo.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.980/36.)